

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: Š. R., IČO: X
sídlem X
zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou
sídlem Veleslavínova 133/7, Olomouc

proti
žalovanému: Ministerstvo financí
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, sp. zn. MF-29789/2017/16-2062,
č. j. MF-29789/2017/1603-3/2062,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:
I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo k jeho odvolání v části změněno (v souvislosti se snížením pokuty) a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 28. 8. 2017, sp. zn. S-MHMP 696507/2015 ODA-TAX, č. j. MHMP 1341109/2017 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl pod bodem A) tak, že žalobce porušil § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o cenách**“) a naplnil tak skutkovou podstatu daného správního deliktu tím, že dne 18. 4. 2015 jako řidič taxislužby požadoval za poskytnutí taxislužby vozidlem M. B., SPZ: X, na trase U Radnice, Praha 1 – Pankrácké náměstí, Praha 4 (vzdálenost 4,8 km) částku 550 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení rady hl. města Prahy č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „**nařízení o cenách**“), byl oprávněn účtovat maximálně 192,40 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Za to mu byla podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách udělena pokuta ve výši 150 000 Kč.
3. Pod bodem B) výroku byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Změna prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného spočívala ve snížení uložené pokuty ze 150 000 Kč na 75 000 Kč.

II. Dosavadní procesní vývoj

5. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 18. 4. 2016 v čase od 23:15 do 23:26 hodin byla poskytnuta přeprava formou taxislužby dvěma pracovníkům Magistrátu hlavního města Prahy. Cestující téhož dne podrobnosti z jízdy sepsali do oznámení o poskytnuté přepravě, v nichž mj. uvedli, že v průběhu přepravy, která proběhla v anglickém jazyce, byl ve vozidle zapnutý taxametr, na němž se na konci jízdy zobrazila částka 550 Kč, kterou řidič požadoval a která mu byla zaplacená. Na žádost cestujících o vydání dokladu řidič cestujícím předal ručně vyplněný doklad *MSK – 85 –STVRZENKA TAXI – KOPIE* č. 507024, s údaji: *TAXI RUBEŠ - PRAŽSKÁ 1013 – WWW.STREAM.CZ*, ev. č. 17. 4. 2015 a s cenou 600 Kč, jehož kopie je součástí spisu.
6. Po ukončení přepravy bylo vozidlo zastaveno hlídkou Policie ČR a kontrolním pracovníkem správního orgánu I. stupně Ing. F. a v 23:35 hod. byla zahájena kontrola, o níž kontrolní pracovník později dne 27. 4. 2015 sepsal dva protokoly, a to jednak protokol č. C/20150418/2/Fk týkající se porušení cenových předpisů (dále jen „**protokol o kontrole**“), a jednak protokol č. T/20150418/2/Fk týkající se porušení povinností dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“). Z kontroly mj. vyplynulo, že žalobce kontrolnímu pracovníkovi vydal záznam o přepravě znějící na částku 59 Kč. Proti protokolu o kontrole žalobce nepodal námitky (resp. je podal po zákonné lhůtě).
7. Dopisem ze dne 5. 8. 2015, č. j. MHMP 1392510/2015, správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že je s ním zahájeno správní řízení ve věci porušení cenových předpisů. V rámci tohoto řízení správní orgán I. stupně provedl nejprve výslech dvou svědků - cestujících (K. N. a E.

H. H.). Svědkyně při výslechu potvrdily skutečnosti uváděné v oznámeních o poskytnuté přepravě. Výslechu svědkyně N. se účastnil i žalobce a kladl svědkyni otázky. Ta nad rámec oznámení o poskytnuté přepravě k otázce žalobce ohledně způsobu jeho identifikace uvedla, že řidič byl identifikován pověřenou osobu správního orgánu I. stupně a Policií ČR s tím, že k ověření došlo „na přístupové cestě ke klubu, téměř ihned po ukončení přepravy, tedy krátce po opuštění vozu.“

8. V předmětném správním řízení následně správní orgán I. stupně žalobce informoval o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a poté vydal dne 2. 12. 2015 rozhodnutí sp. zn. S-MHMP 696507/2015 ODA-TAX, č. j. MHMP 2068385/2015 (dále jen „**rozhodnutí ze dne 5. 12. 2015**“), kterým uložil žalobci za výše popsané jednání pokutu ve výši 150 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, kterému žalovaný vyhověl rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, č. j. MF-2446/2016/1603-3/1954 (dále jen „**zrušující rozhodnutí**“), kterým rozhodnutí ze dne 5. 12. 2015 zrušil. V odůvodnění správnímu orgánu I. stupně upozornil na rozpory ve výpovědi svědkyně N.s obsahem spisového materiálu, pokud jde o místo a dobu identifikace řidiče (žalobce), která měla proběhnout až v ulici Marie Cibulkové 27, Praha 4; ta je od místa ukončení přepravy před klubem Hany Bany vzdálena cca 520 m. Žalovaný správní orgán I. stupně zavázal tyto rozpory odstranit. Zároveň upozornil na některé formální nedostatky týkající se nesprávných údajů o datech doručení některých písemností či nařízení výslechu svědků.
9. V dalším pokračování řízení správní orgán I. stupně opětovně vyslechl svědkyni N. a kontrolní pracovníky, kteří se účastnily kontroly – Ing. F. a Ing. N.. Svědkyně Nedomová vysvětlila, že při příjezdu do cílového místa si všimla vozidla Policie ČR, a proto si myslela, že kontrola proběhla přímo namíste; samotná kontrola ji ale po skončení jízdy nezajímala. Kontrolní pracovníci pak vypovídali k tomu, jakým způsobem sledovali, jak předmětné vozidlo taxi z místa odjíždí, resp. jakým způsobem přistoupili k jeho zastavení a další kontrole. Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž rozhodl, jak uvedeno shora. K otázce dřívější rozporů přitom uvedl, že svědkyně svoji dřívější výpověď vysvětlila, že se pouze domnívala, že kontrola proběhne ihned. Z výpovědí kontrolních pracovníků ovšem vyplynul jiný sled událostí, než jak svědkyně předpokládala, přičemž na základě uvedených výpovědí měl rozpor identifikovaný žalovaným za vyjasněný.
10. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm nejprve rekapituloval předchozí průběh řízení a shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Posléze podrobně vyložil důvody, pro které nepřisvědčil odvolacím námitkám směřujícím do výroku o vině, které se vztahovaly zejména k údajně nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a rozporu ve svědeckých výpovědích. Uvedl, že záměnu vozidla při kontrole vylučují oznámení o poskytnuté přepravě a svědecké výpovědi. Zdůraznil, co svědkyně N. napodruhé vypověděla, odmítl, že by tato výpověď byla lživá a uzavřel, že již ve výpovědích neshledává žádné zásadní rozpory. Dále konstatoval, že protokol o kontrole nemusel být sepsán bezprostředně po skončení jízdy, ale mohl být vydán v zákonné lhůtě až později. Připustil také, že manipulace s taxametrem nebyla v řízení prokázána, pro posouzení věci je ovšem podstatné, jakou částku žalobce podle svědeckých výpovědí požadoval. Tvzení svědkyň přitom nepřímou podporuje i vydání ručně vypsane stvrzenky v obdobné hodnotě, kterou obě svědkyně identifikovaly. Dále žalovaný uvedl, že všechny přítomné osoby byly v protokolu o kontrole dostatečně identifikovány, ve spisovém materiálu jsou založena i jednotlivá oznámení o poskytnuté přepravě, v nichž jsou uvedena i osobní čísla zaměstnance Magistrátu hlavního města Prahy.

11. Pokud jde o výši uložené pokuty, zde žalovaný žalobci částečně přisvědčil a přistoupil na její snížení na úroveň ukládanou dopravcům v obdobných případech. Žalovaný ale současně odůvodnil, že pokuta uložena v předmětné výši nemůže být obecně považována za likvidační, když zdůraznil, že žalobce v průběhu řízení nepředložil žádné doklady týkající se jeho omezených majetkových poměrů a v průběhu řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by na likvidační charakter uložené pokuty ve vztahu k majetkovým poměrům účastníka řízení mohly ukazovat.
12. V souladu s § 112 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se pak žalovaný zabýval i tím, zda výši pokuty ani věc samotnou není potřeba nově posoudit podle právních norem účinných od 1. 7. 2017, přičemž dospěl k závěru, že pozdější právní úprava není pro žalobce nijak příznivější.

III. Obsah žaloby

13. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou, v jejímž **prvém žalobním bodě** správním orgánům vytknul, že postupovaly v rozporu se zásadami správního řízení, nevypořádaly se se všemi námitkami a dostatečně nezjistily skutkový stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**správní řád**“). Žalobce setrval na tom,

že v řízení nebylo prokázáno, že by ve stanovenou dobu poskytl přepravní službu a že nebylo vyvráceno jeho tvrzení, podle kterého ke klubu Hany Bany jel prázdný, neboť byl z předchozího večera ze zahraničními turisty domluven, že je tam počká. Turisté se však neukázali, žalobce proto z místa odjel a následně byl zastaven hlídkou Policie ČR; v rámci kontroly pak kontrolnímu pracovníkovi předal doklad na částku 59 Kč, která zcela odpovídala nařízení o cenách. Podle žalobce nebyly ve správním řízení vůbec odstraněny rozpory ve výpovědi svědkyně N. – nové výpovědi žádné vyjasnění nepřinesly a správní orgán I. stupně je hodnotily pouze jednostranně (nebylo např. zdůvodněno, proč nebylo vozidlo taxi zastaveno rovnou při odjezdu z parkoviště). Žalovaný prvostupňové rozhodnutí v tomto potvrdil, ačkoli podle žalobce nebyly vytýkané rozpory odstraněny a nebyl tak dodržen jeho vlastní právní názor. Navíc nebyly provedeny důkazy, které navrhl, zejména znalecký posudek z oboru písmoznalectví na prokázání toho, zda ručně vyplněný doklad psal žalobce a dále znalecký posudek na funkčnost taxametru; jejich neprovedení nebylo ani dostatečně zdůvodněno.

14. Žalobce považoval tvrzení cestujících za nedostatečná a upozornil, že oznámení o poskytnuté přepravě jsou sepisována bez přítomnosti dopravců, neprobíhá žádná přímá konfrontace a celý postup, kdy je kontrolní protokol sepisován se zpožděním je neprůhledný. Žalobce nadto upozornil, že již v odvolání poukazoval na jiné rozhodnutí žalovaného, v němž bylo konstatováno, že výpověď svědka po dvou a půl letech by nebyla přesvědčivá. Takový postup podle něj nemá oporu v § 2 odst. 4 správního řádu. Jestliže přitom žalovaný tvrdí, že podstatnou je jen výpověď svědků, takový přístup žalobce považoval za porušení práva na spravedlivý proces. Správní orgány přitom podle žalobce svá rozhodnutí opírají výlučně o výpověď svědků, svých zaměstnanců, a k záznamu o přepravě uvádějí, že ten není pro posouzení otázky porušení cenových předpisů relevantní. Podle žalobce zde ale při zvažování důkazní situace naproti sobě stojí vyjádření řidiče-žalobce, záznam o přepravě pořízený z taxametru žalobce a výpovědi svědků. S existencí záznamu

o přepravě se však správní orgány vypořádaly nedostatečně. Záznam o přepravě je podle žalobce významný a objektivní podklad pro rozhodnutí, a to zvláště v situaci, kdy ve správním řízení nebyl zjištěn žádný zásah či úprava taxametru ve vozidle žalobce. Za daného stavu věci je dle přesvědčení žalobce nutné vycházet z toho, že taxametr, včetně zobrazovače, fungovaly řádně. Nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce nějakým způsobem manipuloval s taxametrem; vozidlo žalobce nebylo prohlédnuto znalcem. Ve vztahu k těmto námitkám žalobce poukázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2017, č. j. 3 Af 31/2015 - 50, ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015 - 60, a další.

15. V námitkách soustředěných pod **druhým žalobním bodem** žalobce brojil zejména proti nedostatkům protokolu o kontrole. Ten podle žalobce neobsahuje podklady, ze kterých bylo při jeho sepisování vycházeno, což je v rozporu s ustavením § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu. Podle žalobce nejsou dostatečně identifikováni cestující a protokol neobsahuje informaci ohledně zdroje informací, na základě, kterých jsou do něj zaznamenány údaje. Podle žalobce ze správního spisu také nevyplývá, že by cestující byly skutečnými zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy. Ve spise není založena žádná pracovní smlouva či obdobný dokument. Ve spise rovněž chybí i jakési vyúčtování částky, kterou měli mít zaměstnanci k dispozici.
16. Žalobce též namítal, že správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nezabýval formálními nesprávnostmi, jež mu žalovaný vytkl ve zrušujícím rozhodnutí a těmito nedostatky se nezabýval ani žalovaný. Žalobce poukázal též na to, že celé kontrolní a navazující správní řízení trvalo více než tři roky, ačkoliv nebylo prováděno žádné dokazování, vyjma výslechů tří svědků; takový postup je podle něj v rozporu s § 6 správního řádu.
17. Ve **třetím žalobním bodě** žalobce konečně namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, která je podle něj nepřiměřená, neodůvodněně přísná a likvidační. Podle žalobce je pokuta odůvodněna pouhým obecným konstatováním a není zřejmý mechanismus, proč byla uložena právě ve výši 75 000 Kč, podle něj byla pokuta stanovena nahodile. Žalobce rovněž poukázal na to, že pokud účastník řízení majetkové a osobní poměry nedoloží, měl by je správní orgán stanovit odhadem, což žalovaný neučinil. Žalobce nadto nebyl k jejich doložení ani správními orgány vyzván, což bylo jejich povinností. Výše pokuty nadto přesahuje pokuty ukládané za pochybení v jiných věcech, např. při řízení pod vlivem alkoholu, či za porušení ustanovení o prodeji v obchodě. Žalobce také poukázal na to, že mu dosud nebyla uložena žádná sankce za porušení cenových předpisů v taxislužbě. Dle žalobce správní orgány postupovaly v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný obvykle ukládá pokutu při prvním pochybení ve výši 100 násobku údajného majetkového prospěchu, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 9 Af 21/2014 - 52. Podle žalobce je uložena výše pokuty neodůvodněná, majetkový prospěch měl totiž činit 357,60 Kč.
18. S ohledem na výše uvedené pak žalobce soudu navrhl, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že soud nevyhoví žalobě v plném rozsahu, pak žalobce ještě učinil moderační návrh a navrhl, aby soud od uloženého trestu upustil, nebo jej přiměřeně snížil.

IV. Vyjádření žalovaného

19. K námitkám **prvého žalobního bodu** žalovaný zopakoval, že obě svědkyně-cestující uvedly do oznámení o poskytnuté přepravě SPZ vozidla, která se shoduje s SPZ vozidla žalobce. V průběhu výsledku pak obsah oznámení potvrdily, vč. trasy a částky, kterou řidič za přepravu požadoval. Obě také potvrdily, že jim byla namísto dokladu z taxametru vydána stvrzenka s fiktivními údaji. Nejasnosti ve výpovědi svědkyně Nedomové ohledně identifikace řidiče po skončení jízdy byly odstraněny dodatečnými výpověďmi. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce nepopřel, že vozidlo v daném čase řídil; pokud tedy svědkyně identifikovaly vozidlo dle SPZ, přičemž to se shoduje s vozidlem následně zastaveným na ulici Marie Cibulkové, je zřejmé, že vozidlo musel řídit v čase, kdy měla přeprava probíhat. Alternativní skutková verze žalobce nepůsobí věrohodným dojmem. K námitce rozdílného postupu v obdobném případě žalovaný uvedl, že šlo o případ skutkově odlišný. V nynější projednávané věci považuje svědecké výpovědi i po dvou letech za přesvědčivé, když podle něj tvoří ucelený řetězec skutkového děje.
20. Pokud jde o námitku, že se zjištění porušení cenových předpisů opírá jen o svědecké výpovědi, žalovaný opět odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že správní orgány považují výpovědi svědků za věrohodné. K námitce, že se správní orgány nezabývaly funkčností taxametru, pak žalovaný dodal, že ta ve věci nehrála roli. Dále se žalovaný se ve svém vyjádření podrobně vypořádal s rozsudky zdejšího soudu, na něž poukazoval žalobce s tím, že buď byly tyto rozsudky zrušeny Nejvyšším správním soudem, nebo se vztahovaly jen k dané konkrétní věci a nestály tedy na zrušovacím důvodu, který by byl obecně platný i pro nynější věc.
21. Co se týče námitek **druhého žalobního bodu**, k nim žalovaný zdůraznil, že z protokolu o kontrole je zřejmé, že při jeho vyhotovení bylo čerpáno z oznámení o poskytnuté přepravě sepsaných cestujícími po skončení kontrolní jízdy. Identifikace cestujících v protokolu o kontrole byla podle žalovaného zcela dostatečná. Cestující přitom byli v postavení běžných cestujících a existence nebo neexistence jejich pracovněprávního vztahu k Magistrátu hlavního města Prahy nehraje z hlediska odpovědnosti účastníka řízení za porušení cenových předpisů žádnou roli. Za nedůvodnou pak označil i námitku, že ve spise není vyúčtování peněz, které tito zaměstnanci obdrželi na svou kontrolní jízdu. K námitce, že správní řízení probíhalo nepřiměřeně dlouhou dobu, žalovaný uvedl, že sama skutečnost, že ve věci nebylo rozhodnuto v zákonných lhůtách, není důvodem pro nezákonnost tohoto rozhodnutí. K promlčení odpovědnosti žalobce přitom nedošlo.
22. K námitkám **třetího žalobního bodu** žalovaný předeslal, že ke snížení pokuty udělené správní orgánem I. stupně přistupuje jen výjimečně, kdy po zvážení všech okolností daného případu usoudí, že se účastník řízení dopustil porušení cenových předpisů omylem nebo pod tlakem okolností jednorázově a zároveň lze dle jeho přístupu k probíhajícímu správnímu řízení předpokládat, že se v budoucnu další porušení cenových předpisů nebude opakovat. Účastník řízení ovšem musí své pochybení připustit a dát najevo politování. Dalším důvodem pro snížení pokuty je pak zjevné vybočení výše pokuty z rozhodovací praxe v obdobných případech. Proto došlo ke snížení na 75 000 Kč. Žalovaný současně zdůraznil, že pokuta byla uložena ve výši 7,5 % možného zákonného rozpětí a že je řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna. Uvedl také, že v průběhu správního řízení žalobce nevyvinul žádnou iniciativu v tom smyslu, že by své majetkové poměry ve správním řízení nějak doložil.

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
24. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován) a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (pro posouzení věci soud mohl vyjít jen z obsahu správního spisu), rozhodl o věci samé bez jednání. Pokud se přitom týče důkazních návrhů žalobce, jednalo se toliko o rozhodnutí správních soudů dostupná z www.nssoud.cz, jimiž zpravidla není potřebné dokazovat.
25. Podstatou projednávané věci je především posouzení námitek týkajících se nedostatečného a rozporného zjištění skutkového stavu věci a s tím spojeného posouzení významu svědeckých výpovědí cestujících. Jádrem sporu přitom představuje vlastní průběh skutkového děje, a to prokázání samotného uskutečnění přepravy ze strany žalobce, který popírá, že by jízdu, za jejíž „předražení“ je pokutován, vůbec uskutečnil (**první žalobní bod**).
26. V této souvislosti soud nejprve připomíná, že podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách platí, že „(p)rávnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.“ Dále soud předesílá, že k otázce překročení úředně stanovené maximální ceny při provozu taxislužby se již mnohokrát vyjadřoval též Nejvyšší správní soud. Ten přitom opakovaně dospěl k závěru, že z hlediska posouzení porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je podstatné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Pro zjištění této skutečnosti je pak klíčová svědecká výpověď cestujících, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na dokladu lišit (obdobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 - 40, ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017 - 41, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, či ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018 - 47).
27. Z citované judikatury tedy vyplývá, že pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď cestujících. Obecně přitom judikatura nepovažuje za problematickou praxi správních orgánů, „kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu“, přičemž „informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS).
28. Vycházeje z těchto obecných judikatorních závěrů tak soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud své závěry opřely o svědecké výpovědi dvou cestujících-figurantů, jež následně doplnily o výsledky kontrolních pracovníků přítomných na místě přepravy a opakovaný výsledek svědkyně N.. Soud v první řadě uvádí, že obě cestující ve svých úvodních výpovědích v roce 2015 shodně a zcela konzistentně vypověděly, že předmětnou přepravu na trase U Radnice, Praha 1 – Pankrácké náměstí, Praha 4 opravdu uskutečnily, a to černým vozidlem M. B. Obě dále jednoznačně vypověděly, že taxametr ve vozidle byl zapnutý a ukazoval částku 550 Kč, kterou po nich řidič také požadoval zaplatit. Stejně tak svědkyně

uvedly, že jim řidič na jejich žádost vydal ručně vyplněnou stvrzenku znějící na 600 Kč, jejíž kopie je součástí správního spisu. Dále soud poukazuje na to, že předmětné svědecké výpovědi odpovídají i tomu, jak svědkyně průběh přepravy popisovaly bezprostředně po jejím uskutečnění do oznámení o poskytnutí přepravy a jak byl tento průběh zaznamenán v protokolu o kontrole. Obě svědkyně přitom ve svých výpovědích výslovně potvrdily, že údaje uvedené v oznámeních o poskytnuté přepravě, samy vyplnily a že odpovídají skutečnosti. Soud podotýká, že z pohledu výše předestřených informací nevykazují jejich výpovědi žádné vzájemné rozpory.

29. Jediný rozpor nastal u výpovědi svědkyně N., a to z pohledu otázky následné identifikace řidiče poskytujícího danou přepravu. Zde svědkyně uvedla, že identifikace a kontrola řidiče byla provedena hned po skončení přepravy v příjezdové ulici ke klubu Hany Bany. Tato skutečnost byla nepochybně v rozporu s dalšími podklady ve správním spise, zejména pak s protokolem o kontrole, z něhož je zřejmé, že ke kontrole došlo až v ulici Marie Cibulkové, tedy v místě vzdáleném cca 500 m od místa ukončení přepravy. Tento rozpor byl ale podle soudu vysvětlen následujícími svědeckými výpověďmi provedenými poté, co žalovaný vrátil případ správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Ten jednak dne 4. 8. 2017 opětovně vyslechl svědkyni N., která vysvětlila, že ve své výpovědi vycházela z toho, že bylo logické, že identifikace řidiče měli provést kontrolní pracovníci správního orgánu I. stupně v součinnosti s Policií ČR, jejíž služební vozidlo viděla při příjezdu do cílového místa. Proto předpokládala, že kontrola proběhne ihned namíste. Zda tomu tak skutečně bylo, ji nezajímalo. Jinými slovy řečeno, svědkyně objasnila, že vlastní identifikaci řidiče a kontrolu sama neviděla, pouze předpokládala, že kontrola proběhla ihned po ukončení jízdy.
30. Jak ovšem vyplynulo z výpovědí kontrolních pracovníků Ing. N. a Ing. F., průběh kontroly byl jiný, neboť vozidlo taxi se podařilo zastavit až v ulici Marie Cibulkové. Oba svědci podle soudu potvrdili, že kontrola řidiče proběhla tak, jak je uvedeno v protokolu o kontrole, čímž rozpor vyvstalý na základě původní výpovědi svědkyně N. vyjasnili. Z jejich výpovědí je nadto zcela zřejmé, že zastaveno a kontrolováno bylo to vozidlo, z něhož vystoupily právě cestující N. a H.. V tomto ohledu soud poukazuje především na výpověď Ing. N., který se na kontrole podílel v pozici pozorovatele – čekal na vyvýšeném místě na lávce vedoucí přes náměstí Na Pankráci. Ing. N. vypověděl, že zahlédl tmavé vozidlo M. B., které přijelo na parkoviště. Počkal, až obě cestující vystoupí, a poté telefonicky informoval kolegu Ing. F. Uvedl, že řidiče sice v dané době neviděl, nicméně měl výhled na vozidlo, které najelo na Pankrácké náměstí, poté odbočilo do ul. Na Pankráci a poté měl vizuální kontakt až do doby, kdy zajelo do ulice mezi domy, kdy již za tímto vozidlem jela hlídka Policie ČR s Ing. F. Ing. F. pak při výslechu uvedl, že poté, co vozidlo taxi projelo kolem nich, se s policisty vydali zatím, přičemž ho měli celou dobu pod kontrolou. Uvedl, že z vozidla žádná osoba nevystoupila ani do něj žádná nenastoupila.
31. Soud tedy na tomto místě konstatuje, že nemá pochybnosti o řádné identifikaci žalobce jako řidiče, který uskutečnil předmětnou jízdu s cestujícími-figurantkami. Vedle výpovědí kontrolních pracovníků, kteří měli dané vozidlo stále pod dohledem, soud dále poukazuje ještě na skutečnost, že SPZ vozidla žalobce tak, jak je uvedena v protokolu o kontrole, se shoduje s SPZ sdělenou cestujícími v oznámeních o poskytnuté přepravě. Žalobce je tak podle soudu dostatečně identifikován jednak shodnou SPZ vozidla a jednak skutečností, že toto vozidlo kontrolní pracovníci neztratili z dohledu. Lze proto přisvědčit žalovanému, že jednotlivé důkazy vzájemně souladně dokládají, že žalobce předmětnou přepravu skutečně poskytl a v tomto směru tak tvoří logický řetězec. Tyto skutečnosti zároveň podle soudu spolehlivě vyvracejí i obranu žalobce, podle níž ten přepravu vůbec neuskutečnil a na daném

místě se nacházel z důvodu, že u klubu Hany Bany čekal na zahraniční klienty. Tato procesní obrana se ve světle předestřených skutečností jeví jako ryze účelová a soud jí z tohoto důvodu neuvěřil. Podle soudu totiž obsah výpovědí cestujících

a kontrolních pracovníků, za současné existence listinných důkazů, jimiž jsou oznámení cestujících o poskytnuté přepravě a protokol o kontrole, představují zcela dostatečný podklad pro závěr o uskutečnění dané přepravy ze strany žalobce, jakož i o výši požadované ceny přepravy.

32. Výše uvedené skutečnosti pak dostatečně vysvětlují i rozpory ve výpovědi svědkyně N., u níž žalobce poukazoval na nevěrohodnost jejího vysvětlení odvolávajícího se na stojící služební vozidlo Policie ČR v místě ukončení přepravy v situaci, kdy vlastní kontrolu provedlo neoznačené vozidlo. Jestliže totiž žalobce zpochybňoval přítomnost služebního vozidla Policie ČR na příjezdové ulici ke klubu Hany Bany, je podle soudu z pohledu domněnek svědkyně nerozhodné, zda se toto vozidlo na kontrole skutečně podílelo, nebo si to svědkyně jen myslela a jednalo se o jiné vozidlo nacházející se na daném místě jen náhodou. Uvedená skutečnost její vysvětlení nijak nezpochybňuje. A byť samozřejmě prvotní odpověď svědkyně N. při jejím výslechu dne 18. 9. 2015 ohledně uskutečnění kontroly ihned po uskutečnění jízdy může zakládat dílčí pochybnosti o tom, zda si svědkyně skutečně pamatuje všechny detaily z předmětné kontroly, soud odmítá argument žalobce, že by svědkyně lhala. V podstatných momentech týkajících se průběhu přepravy i průběhu placení se totiž její výpověď shoduje jednak s údaji na oznámení o poskytnuté přepravě a také s výpovědí svědkyně H. V tomto ohledu soud také zdůrazňuje, že cestující i v postavení svědků setrvali na svých tvrzeních uvedených již v oznámení o poskytnuté přepravě, a to poté, co byli poučeni o povinnosti poskytnout svědeckou výpověď a povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet (§ 55 odst. 1 správního řádu).
33. Soud zároveň nepřisvědčil ani námitce, že s odstupem času více než dvou let si cestující nemohli vybavit podrobnosti z uskutečnění přepravy. Podle soudu doba, jež od přepravy uplynula, samozřejmě mohla ovlivnit to, co si svědci z přepravy pamatují, nicméně samo plynutí času nemusí bez dalšího věrohodnost svědeckých výpovědí zpochybňovat. Svědecké výpovědi, stejně jako jakýkoliv jiný důkaz je nutné hodnotit vždy přísně individuálně, a to samozřejmě i ve světle dalších okolností daného případu. Jako podstatné přitom soud v nyní projednávané věci vnímá to, že svědecké výpovědi se ve všech zásadních skutečnostech vzájemně shodují, přičemž v případě svědkyň-cestujících se jejich výpovědi shodují i s údaji, které svědkyně uvedly do oznámení o poskytnutí přepravy bezprostředně po jejím ukončení, kdy měli veškeré okolnosti jízdy v živé paměti (např. značka a barva auta, čas přepravy, jazyk, v němž s řidičem komunikovali, cena přepravy). V této souvislosti soud také připomíná, že obě svědkyně byly poprvé vyslechnuty již 18. 9. 2015, resp. 6. 10. 2015, tudíž v relativně krátkém čase po uskutečnění vlastní přepravy, kdy obě shodně popsaly všechny podstatné okolnosti týkající se průběhu přepravy a kdy jednoznačně potvrdily, že údaje zaznamenané v oznámeních o uskutečnění přepravy vnímaly vlastními smysly (opakovaný výslech svědkyně N., který proběhl až v roce 2017, se vztahoval jen k otázce identifikace řidiče po skončení přepravy). Pro úplnost pak soud dodává, že i kdyby si svědkyně konkrétní podrobnosti o průběhu předmětné přepravy z těchto oznámení při výslechu připomenuly, samotné připomenutí určitých skutečností z jimi samotnými

vyhotovených oznámení o poskytnutí přepravy nelze považovat za nezákonné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43).

34. Pokud jde o námitku odvolávající se na existenci záznamu o přepravě, soud nerozumí tomu, proč se žalobce na jeho existenci odvolává v situaci, kdy popírá, že by jakoukoliv jízdu s figurantkami uskutečnil a kdy jim žádný doklad z taxamtru nevystavil (vystavil jim jen ručně vyplněnou stvrzenku znějící na částku 600 Kč a doklad znějící na částku 59 Kč z taxamtru předložil až poté při vlastní kontrole. V tomto ohledu proto soud jen na okraj zdůrazňuje, že otázka, zda byl cestujícím vydán doklad a jaké na něm byly vytištěny údaje, není pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt rozhodná. Jak Nejvyšší správní soud shrnul v již citovaném rozsudku č. j. 8 As 381/2018 - 44, podle judikatury není pro posouzení porušení cenových předpisů podstatné, zda byl taxamtr zapnutý, vypnutý, resp. kolik ukazoval či jak byl nastaven, ale kolik řidič po cestujících požadoval, případně kolik mu bylo skutečně zapláceno. Jestliže tedy v nyní

projednávané věci svědecké výpovědi ve spojení s oznámeními o poskytnutí přepravy jednoznačně prokazují, že žalobce po cestujících původně požadoval částku 550 Kč, je podle soudu dále bez významu zjišťovat, zda bylo možné s taxamtrům žalobce manipulovat a v tomto ohledu případně provádět znalecké zkoumání. Důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou v případě rozdílných tvrzení poskytnout pouze svědecké výpovědi. Přesně v tomto duchu se také s touto námitkou ve svých rozhodnutích vypořádaly správní orgány, s jejichž závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje.

35. Podle názoru soudu se přitom žalovaný dostatečně vypořádal i s otázkou ručně vyplněné stvrzenky, k níž uvedl, že se nejedná o nijak klíčový podklad. Z pohledu výše požadované ceny totiž vycházel primárně z obsahu svědeckých výpovědí a k danému podkladu přihlížel jen podpůrně jako k podkladu, který fyzicky dokládá věrohodnost výpovědí cestujících. Tím se minimálně implicitně vypořádal i s potřebou provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Vzhledem k výše uvedenému přitom i soud vnímá provedení takového důkazu jako nadbytečné. K tomu na okraj dodává, že žalobci samozřejmě nic nebránilo si v rámci procesní obrany takový znalecký posudek opatřit, pokud jej považoval za pro věc podstatný.
36. Pro úplnost pak soud k tomuto žalobnímu bodu dodává, že žalobcem odkazovaná rozhodnutí zdejšího soudu v jiných věcech nejsou pro projednávaný případ relevantní, neboť k nyní posuzovaným otázkám již existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Citované rozsudky se nadto nevyjadřovaly ke zcela totožným skutkovým okolnostem, jaké jsou dány v nyní projednávané věci. Rozsudky č. j. 3 Af 31/2015 - 50 a č. j. 8 Af 38/2013 - 38 byly nadto Nejvyšším správním soudem zrušeny; jejich citace je proto bezpředmětná (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43).
37. Soud tak ze shora vyložených důvodů v tomto směru uzavírá, že správní orgány své závěry podložily dostatečně a ve věci v souladu s § 3 správního řádu řádně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Své úvahy a hodnocení jednotlivých důkazů také v odůvodnění svých rozhodnutí zcela přezkoumatelně rozvedly, přičemž z jejich odůvodnění jsou jednoznačně seznatelné i důvody, pro které považovaly procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou a proč neprovedly navržené důkazy.

38. Soud tedy mohl přistoupit k námitkám soustředěným pod **druhým žalobním bodem**.
39. V první řadě soud nemohl přisvědčit námitce, že z protokolu o kontrole není zřejmé, z jakých podkladů kontrolní orgán při jeho sepisování vycházel, jak vyžaduje § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu. Přestože soud se žalobcem souhlasí v tom, že protokol o kontrole skutečně ve smyslu citovaného ustanovení zjevně neoznačuje všechny konkrétní podklady, z nichž vychází (konkrétně poukazuje jen na ručně vyplněnou stvrzenku), tato dílčí vada nemá žádný vliv na jeho zákonnost, tím méně pak na zákonnost napadeného rozhodnutí. Protokol o kontrole totiž obsahuje podrobné a jednoznačné vyličení kontrolních zjištění, jež přitom nepochybně vycházejí z obsahu oznámení o poskytnuté přepravě sepsaných cestujícími-figuranty. Tato oznámení sice nejsou v protokolu o kontrole výslovně označena jako podklady (přílohy) tohoto protokolu, z obsahu tohoto protokolu ovšem vyplývá, že bylo čerpáno právě z nich. Předmětná oznámení jsou také ve správním spise řazena před vlastním protokolem o kontrole. Soud proto nemá žádných pochyb o tom, co bylo podkladem pro sepsání protokolu o kontrole.
40. Pokud jde o námitku, že cestující nebyli v protokolu o kontrole dostatečně identifikováni, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, ve kterém jmenovaný soud konstatoval, že *„svědci musejí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Aplikováno na stěžovatelovu věc ze spisu musí plynout, že předvolané svědkyně jsou tytéž osoby, které byly jako osoby přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušení cenových předpisů.“* (viz též rozsudek téhož soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 133/2017 - 47). Identifikace cestujících v nyní projednávané věci tyto nároky podle soudu splňuje. Oznámení o poskytnuté přepravě sepsali dvě cestující, jejichž jména a osobní čísla zaměstnanců Magistrátu hlavního města Prahy jsou v závěru těchto oznámení čitelně uvedena. Tato jména pak odpovídají jménům uvedeným v protokolu o kontrole a zejména pak v protokolech o výsledku svědků, ve kterých je uvedeno rovněž číslo občanského průkazu, místo trvalého pobytu a datum narození těchto osob. V předmětných protokolech o výsledku svědka svědci také jednoznačně potvrdili, že se předmětné jízdy dne 18. 4. 2015 osobně zúčastnili a vyhotovili z ní oznámení o poskytnuté přepravě. Neuvedení dalších údajů o předmětných fyzických osobách v protokolu o kontrole proto podle přesvědčení soudu nijak nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že jméno, příjmení a osobní číslo zaměstnance je v daném případě zcela dostačující pro identifikaci zainteresovaných osob, třeba i zpětnou, bylo-li by nezbytné chybějící údaje doplnit. Skutečnost, zda je ve spisu založen doklad o pracovněprávním vztahu cestujících-figurantů k Magistrátu hlavního města Prahy, pak nemá žádný dopad na otázky posuzované v předmětné věci, tj. otázky související s porušením cenových předpisů jednáním žalobce popsaným ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Obdobně pak není relevantní ani požadavek žalobce na to, aby byli cestující seznámeni s problematikou taxislužby, neboť pro posouzení deliktního jednání žalobce tyto skutečnosti nebyly rozhodné (obdobně též rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10 Af 82/2016 - 61). Na prokázání skutku tak, jak byl žalobci kladen za vinu, by neměl vliv ani důkaz vyúčtováním peněz mezi správním orgánem I. stupně a cestujícími, neboť způsob vyúčtování peněz za provedenou kontrolní jízdu není pro prokázání zaplacené ceny rozhodující (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43).
41. Pro pořádek pak soud ještě dodává, že na závěrech o dostatečném zjištění skutkového stavu věci, resp. na zákonnosti napadeného rozhodnutí obecně, nemění nic ani námitka, že správní řízení probíhalo nepřiměřeně dlouhou dobu. Tato skutečnost totiž sama o sobě nemůže

založit nezákonnost napadeného rozhodnutí a také nic nevypovídá o tom, že správní orgány snad měly provést rozsáhlejší dokazování (jestliže na to měly podle žalobce prostor). Stejně tak případná delší doba trvání řízení bez dalšího neznamena, že správní orgán nemůže vůbec přistoupit k uložení pokuty; byť samozřejmě není sporu o tom, že z hlediska výchovného účelu sankce je žádoucí, aby sankce byla uložena v co nejkratší době po spáchání činu.

42. Soud se pak neztotožnil ani s námitkami vznesenými žalobcem pod **třetím žalobním bodem**, jimiž žalobce poukazoval na to, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši uložené pokuty, nezkoumaly jeho majetkové poměry a nepostupovaly v obdobných věcech stejně.
43. K těmto námitkám zdejší soud nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004).

Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012 - 36: *„(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“* Zkoumat přiměřenost sankce je soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu. *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postihované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše*

uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26).

44. Aplikoval-li soud tato základní východiska v projednávané věci, musí konstatovat, že správní orgány svým povinností dostaly – pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, přičemž její výše byla dostatečně zdůvodněna též z pohledu řádné individualizace trestu, jakož i z pohledu zásady jednotnosti rozhodování ve srovnatelných případech. Úvahy obou správních orgánů jsou podle názoru soudu dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole.
45. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí, která podle ustálené judikatury tvoří jeden celek, je dle soudu zřejmé, že správní orgán I. stupně a žalovaný postupovali v souladu s § 17 odst. 2 zákona o cenách a s ohledem na daný skutkový stav vzali v úvahu závažnost a význam protiprávního jednání, rozsah poškození cestujících a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. Zejména zdůraznili, že se jednalo o výrazné, téměř 200% navýšení přípustné maximální ceny, a zohlednili, že jednání žalobce bylo nesporně vědomé. Dále se zabývali společenskou nebezpečností jednání, již shledali jako vysoce závažnou, neboť vedle poškození cestujících jsou poškozováni i ostatní provozovatelé taxislužby, kteří respektují právní předpisy; znehodnocena je rovněž dobrá pověst hlavního města Prahy, neboť poškození jsou často zahraniční turisté, což přináší negativní publicitu v zahraničních médiích. Správní orgány dále přihlídkly ke skutečnosti, že žalobce dosud nebyl za porušení cenových předpisů sankcionován. Zdůraznily také, že pokuta má mít citelný dopad do majetkové sféry dopravce, aby plnila nejen represivní, ale i preventivní účel a odradila pachatele od podobného protiprávního jednání v budoucnu. Žalovaný pak výslovně zohlednil i hladinu pokut ukládaných v obdobných případech a přistoupil ke snížení pokuty na 75 000 Kč, tj. na jednu polovinu. Soud tak nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitce, že správní orgány odůvodnily výši pokuty pouze obecným konstatováním a že není patrné, na základě jakého mechanismu k pokutě dospěly. V podrobnostech pak na tomto místě odkazuje na odůvodnění výše uložené sankce správními orgány.
46. Jako zcela nepřipadné pak soud hodnotí též paušálně pojaté tvrzení žalobce poukazující na to, že za jiná pochybení (jako řízení pod vlivem návykové látky nebo porušení ustanovení o prodeji v obchodě) jsou ukládány mnohem nižší pokuty. Tato skutečnost totiž o přiměřenosti pokuty uložené v nyní projednávané věci ničeho nevypovídá. Žalobcem uvedené příklady se týkají porušení právních předpisů na odlišných úsecích veřejné správy, čemuž také nepochybně odpovídají různé zákonné hranice pokut. Žalobce navíc neuvedl jediný konkrétní případ tvrzených nižších pokut.
47. K námitce nepřiměřenosti uložené sankce optikou likvidačního charakteru uložené pokuty soud podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly

poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, a rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39). V rozsudku ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, pak uvedené

Nejvyšší správní soud zdůraznil i v případě pokuty ukládané za obdobné porušení cenových předpisů jako v nynější věci.

48. Z těchto závěrů dle přesvědčení soudu zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), se zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházet pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce skutečně přesvědčen, že pokuta byla uložena v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení neuváděl a nutno říci, že v tomto směru ničeho netvrdil a nedokládal ani v žalobě. Za tohoto stavu tak nelze správním orgánům vytýkat, že ke konkrétním osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly.
49. Z pohledu soudu se jeví jako zcela případný i odkaz správních orgánů na rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66, neboť v něm byla posuzována situace ve všech podstatných okolnostech totožná s nyní projednávanou věcí: žalobci, fyzické osobě provozující taxislužbu, byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt související s jeho podnikáním; Nejvyšší správní soud v daném rozsudku shledal, že sankce uložená ve výši 70 000 Kč z obecného hlediska nemůže mít pro dopravce likvidační dopady. Tyto závěry jsou nepochybně obecně platné i v případě žalobce, kterému byla pokuta ve výši 75 000 Kč stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající 7,5 % z možného 1 000 000 Kč). Již z tohoto pohledu nelze tvrdit, že by uložena pokuta byla nepřiměřená či likvidační, dle soudu naopak předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Soud v tomto směru také zdůrazňuje, že korektiv zákazu ukládání sankcí v likvidační výši nelze vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností.
50. Důvodnou soud konečně neshledal ani námitku poukazující na rozpor výše uložené pokuty s § 2 odst. 4 správního řádu a na to, že žalovaný obvykle ukládá pokutu při prvním pochybení ve výši 100násobku majetkového prospěchu. V této souvislosti soud předně poukazuje na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119, ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 - 33 či ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016 - 156). V nyní projednávané věci má soud za to, že uložena pokuta ve výši 75 000 Kč takovýto výjimečný exces již z podstaty věci nepředstavuje, zvláště pokud uložena pokuta dosahovala výše jen 7,5 % horní hranice zákonné sazby.
51. Žalobce navíc neoznačil, mimo jediný poukaz na rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 Af 21/2014 - 52, žádné konkrétní případy, v nichž by byla dopravci za obdobné jednání a při skutečně

obdobných skutkových okolnostech uložena výrazně nižší pokuta. V posledně citovaném rozsudku uváděné pravidlo 100násobku majetkového prospěchu potom nelze považovat za pravidlo nezměnitelné a nepřekročitelné – ani správní praxe nezakládá překážku možné změny hladiny ukládaných pokut do budoucna; nehledě na to, že uložená pokuta ve výši 75 000 Kč se 100násobku majetkového prospěchu žalobce v tomto případě (37 560 Kč), nijak excesivně – vzhledem k výši horní hranice zákonné sazby – nevymyká. Již jen na okraj pak lze poukázat i na další případy pokut uložených za porušení cenových předpisů při provozu taxislužby, které byly řešeny v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu citovaných např. v bodě 26 tohoto rozsudku a ve kterých byly ukládány pokuty v obdobné výši, jako je tomu v nynější věci.

52. Soud proto s ohledem na výše uvedené závěry konstatuje, že pokuta ve výši 75 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem, přičemž tato pokuta naplňovala svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobce, tak z hlediska individuální i generální prevence. Zároveň soud neshledal jakékoliv právně významné důvody, aby byla takto uložená pokuta dále snižována s využitím moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť tato nebyla uložena v nepřiměřené výši. Správní orgány podle jeho názoru při určení konkrétní výše sankce nijak nevybočily z mezí vytyčených zákonem, ani správní uvážení nezneužily, a soud neshledal ani žádné jiné nedostatky v jejich rozhodování. Soud s poukazem na výše popsání judikatorní východiska připomíná, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu výši uložené sankce moderovat výhradně v případě, kdy je správním orgánem uložena sankce zjevně nepřiměřená. O takový případ se však podle soudu v nyní posuzované věci nejednalo. Sám žalobce ostatně netvrdil žádnou konkrétní okolnost, která by o zjevné nepřiměřenosti výše uložené sankce svědčila.

VI. Závěr a náklady řízení

53. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tak Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž neshledal důvody ani pro moderaci výše uložené sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu